

[Undervisningsministeren.]

Malerkunst og til Dels ogsaa Billedhuggerkunsten en meget skarp og indgaaende Kritik.

Jeg beklager ikke dette, jeg anerkender i og for sig, at det ærede Medlem netop paa dette Sted højt og klart fremførte Tanker, som utvivlsomt mange tænker, men som ogsaa utvivlsomt mange krymper sig ved at fremføre. Det er kun rigtigt, at saadanne Tanker kommer højlydt til Orde paa ansvarligt Sted, og jeg vilde mene, at det vilde være ganske urigtigt og meget dumt, hvis man fra Kunstnerens Side vilde stille sig arrogant afvisende overfor en saadan Kritik i denne Sal. Her tales meget, og med Rette, om Økonomi og om Eksport og Import, om Kød og Flæsk, Smør og Æg o. s. v., det er alt sammen nyttigt og godt, men det er ingen Skade til, at der en Gang imellem rejses Drøftelser ogsaa af andre Spørgsmaal, ogsaa af kunstneriske Emner.

Det kunde maaske se ud, som om man, i hvert Fald fra en enkelt Kunstners Side, havde stillet sig meget arrogant overfor det ærede Medlems Tale — jeg siger til et Interview af Professor Utzon-Frank, som fremkom i Lørdags i et herværende Morgenblad, i „Berlingske Tidende“s Morgenavis. Da jeg læste det, kan det ikke nægtes, at jeg følte mig stærkt saaret over, at en Kunstner vilde udtale sig saadan om en af Folkets Repræsentanter. Hvem er, spørger han, var det Vanggaard, han hed, hvem er denne Vanggaard, og til sidst siger han: Var det Vangberg, han hed?

Imidlertid skal man nu aldrig stole helt og aldeles grundmuret paa Avisreferater, og navnlig heller ikke paa Interviews og navnlig heller ikke paa Telefoninterviews, en moderne Form for Meddelelse til Offentligheden, som har sine store Betænkeligheder, og som rummer uhyre Farer og Snarer for den interviewede. Man skal kende sine Pappenheimere godt, man skal være meget dunkreven for at værge sig, naar det pludselig ringer derhenne, og man bliver ringet op, og en Interviewer meddeler en, at det og det staar et eller andet Sted, og det og det er sagt, hvad man mener derom. Der er maaske Kludder med Telefonen, man bliver afbrudt, der er en anden paa Traaden o. s. v., man hører ikke rigtigt.

Det er en meget farlig Ting, og dertil kommer, at Intervieweren overmaade let kan komme til at nuancere, han har maaske ogsaa selv hørt det lidt utydeligt i Telefonen og nuancerer det en lille Smule, giver en Betoning, der gør, at det for Læseren kommer til at fremtræde paa en anden Maade, end det var tænkt af den, der blev inter-

viewet — og saa vækker det Opmærksomhed, det er det, Pressen gerne vil. (*Ole Bjørn Kraft*: Er det den gamle Journalist, der taler?). Jeg taler af 40 Aars Erfaring om, hvorledes en Presse bør være, og hvorledes den ikke bør være. Jeg kender baade den Presse, jeg selv har været knyttet til, og de andres Presse, og jeg har altid været Modstander af disse Telefoninterviews, der efterhaanden, særlig efter at jeg har ophørt at være Redaktør, og navnlig i den allerseneste Tid, er blevet ganske overordentlig almindelige.

Jeg synes egentlig, det er en usømmelig Form at henvende sig til Mennesker paa, ogsaa til Ministre. Man kan Kl. 12 om Natten blive ringet op af sin søde Søvn — hvis man er kommet i Seng, det er sjældent hændet mig — og faa en Meddelelse o. s. v., og saa skal man da paa staaende Fod, eller maaske liggende i Sengen, svare derpaa. I gamle Dage var det saadan, at vilde man have et Interview af en Rigsdagsmand, Minister o. s. v., maatte man søge om Foretræde hos ham, og det kunde blive bevilget en Gang om Maanedens eller en yderst sjælden Gang. Nu er det helt anderledes; jeg har i og for sig ikke noget imod det, men jeg synes, man helst skal have talt personligt med Manden, disse Telefoninterviews er ofte en meget mislig Sag — for den interviewede.

Dette blev lidt længere, end jeg havde tænkt. Men det, jeg vilde sige, det var, at Professor Utzon-Frank i en Samtale med mig har sagt — og det bringer jeg videre til det ærede Medlem Hr. Vanggaard —, at han paa ingen Maade havde til Hensigt at krænke eller fornærme det ærede Medlem. (*Pitzner*: Det har han skjult godt). Det behøver ikke at være hans Skyld, det har jeg lige udviklet. Jeg haaber, det ærede Medlem, der gav mig Bifald før, har forstaaet, hvad jeg sagde.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard havde været henne paa Statens Museum for Kunst og set sig godt om dér. Der kan godt være enkelte Malerier, hvor vor Dom falder nogenlunde sammen, jeg anser ikke Scharff's „Mosekonen brygger“ for noget Mesterværk; set paa Frastand og under den rette Synsvinkel kan det maaske være ganske dekorativt, som et smukt Tapet, men ganske vist et meget dyrt Tapet. Det er svært at faa fat paa Indholdet deraf, det symbolske Indhold. Derimod maa jeg sige, at studerer man Willumsens store Relief, faar man den Oplattelse, at der er en Tanke dermed, der er Symbolik deri.

Man maa ikke glemme ved Betragtningen og Bedømmelsen af dette Værk, at